

Sygn. akt II Ca 155/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Anatol Gul

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2013 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa **Powiatu (...)** – **Powiatowego Urzędu Pracy w D. przeciwko P. J.** o zapłatę 4.662,72 zł na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 31 grudnia 2012 r., sygn. akt I C 688/12

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 155/13

UZASADNIENIE

Apelacja nie jest uzasadniona.

Sąd Okręgowy, rozpoznając apelację, wziął pod uwagę ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, gdyż są prawidłowe

i szczegółowe, podzielił również, jako wszechstronną i logiczną, dokonaną przez ten Sąd ocenę materiału dowodowego oraz rozważania prawne, uznając je za własne i nie dostrzegając potrzeby ponownego ich przytaczania.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że pozwany nie dotrzymał warunków zawartej ze stroną powodową umowy

z dnia 22 października 2007 r. w sprawie organizowania i finansowania prac interwencyjnych, co – w świetle postanowień tej umowy oraz przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U.2007.76.510) - uprawniało powódkę do wystąpienia z żądaniem zwrotu przyznanej skarżącemu refundacji.

Zawarcie przedmiotowej umowy przewidywało realizację programu w formie utworzenia nowych miejsc pracy dla dwóch osób bezrobotnych skierowanych przez Urząd Pracy, w pełnym wymiarze czasu pracy, łącznie na okres 24 miesięcy. Zgodnie z § 14 ust. 2 tej umowy w sprawach nią nieuregulowanych mają zastosowanie m. in. przepisy w/w rozporządzenia, które w § 14 w ust. 1 przewidywało, że pomoc na tworzenie nowych miejsc pracy jest udzielana, jeżeli:

1) utworzone miejsce pracy stanowi wzrost netto liczby pracowników

u danego pracodawcy, w porównaniu ze średnią z ostatnich 12 miesięcy; 2. pracodawca utrzyma przez okres 3 lat, a w przypadku mikro-, małych i średnich przedsiębiorców przez 2 lata: a) dotychczasowy stan zatrudnienia na poziomie nie niższym niż średnie zatrudnienie z ostatnich 12 miesięcy albo stan zatrudnienia z dnia składania wniosku o pomoc, o ile jest on wyższy od średniego zatrudnienia z ostatnich 12 miesięcy, oraz b) miejsca pracy utworzone w związku z przyznaną refundacją. Pracodawca zobligowany więc był do bezwzględnego utrzymania liczby zatrudnionych deklarowanej w dniu składania wniosku (pod warunkiem, że liczba ta nie była mniejsza niż przeciętna liczba zatrudnionych za okres 12 miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku) oraz refundowanych stanowisk pracy.

W rozpoznawanej sprawie w przedsiębiorstwie pozwanego zatrudnienie z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy wynosiło 2,25 etatu, zatrudnienie z dnia złożenia wniosku w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy wynosiło 3 etaty, a ilość miejsc pracy utworzonych w związku z przyznaną refundacją – 2 etaty. Pozwany zobowiązany był zatem utrzymać przez okres realizacji zawartej umowy stan zatrudnienia na poziomie nie niższym niż 5 etatów (tj. 3 etaty z dnia złożenia wniosku i 2 etaty utworzone w związku z refundacją). Z analizy przebiegu zatrudnienia u pozwanego wynika natomiast, że na jednym z refundowanych stanowisk pracy wystąpił wakat wynoszący 134 dni i w związku z tym, zgodnie z § 7 ust. 1 pkt 2 umowy, końcowy termin realizacji programu został przedłużony do dnia 10 marca 2010 r., zaś w okresie od stycznia 2009 r. do października 2009 r., a także w okresie od listopada 2009 r. do marca 2010 r., obejmującym wydłużenie realizacji umowy w związku z powstałym na refundowanym stanowisku pracy wakatem, pracodawca nie utrzymał wymaganego zatrudnienia, tj. 3 etatów na nierefundowanych miejscach pracy. W świetle powołanych wyżej przepisów rozporządzenia i postanowień umowy z dnia 22 października 2007 r., należało więc przyjąć, że zmniejszenie zatrudnienia w stosunku do wymaganego poziomu stanowiło naruszenie warunków udzielenia pomocy publicznej na tworzenie nowych miejsc pracy, czego konsekwencją było wezwanie do zwrotu otrzymanej pomocy. Wbrew przy tym twierdzeniom skarżącego, w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą okoliczności, o których mowa w § 8 ust. 2 rozporządzenia, zwalniające pracodawcę z obowiązku zwrotu refundacji. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli umowa o organizowanie prac interwencyjnych albo robót publicznych została rozwiązana w trakcie trwania refundacji kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne, z uwagi na fakt, iż bezrobotny skierowany przez powiatowy urząd pracy na utworzone stanowisko pracy rozwiązał umowę o pracę z własnej inicjatywy, a brak jest możliwości skierowania innego odpowiedniego bezrobotnego na utworzone miejsce pracy, pracodawca lub organizator robót publicznych lub wskazany przez niego pracodawca, z którym zawarto umowę, nie ma obowiązku zwrotu refundacji kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne otrzymanych za okres do dnia rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego. Taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie miała jednak miejsca. Powołany przepis dotyczy jedynie ustania stosunku pracy na stanowisku refundowanym i – zważywszy na cel i przedmiot umowy zawartej przez strony – nie może być interpretowany rozszerzająco w sposób wskazany przez pozwanego. Jeśli zatem umowa o pracę została rozwiązana z pracownikiem innym niż skierowany bezrobotny, pracodawca w celu utrzymania wymaganego poziomu zatrudnienia obowiązany był zatrudnić nowego pracownika, niewywiązanie się z tego obowiązku skutkowało natomiast powinnością zwrotu otrzymanej pomocy.

Nieuzasadniony był także zarzut skarżącego dotyczący wadliwego naliczenia odsetek ustawowych od kwot refundacji podlegających zwrotowi na rzecz strony powodowej. Zgodnie z § 11 ust. 1 zawartej przez strony umowy, w przypadku niedotrzymania warunków określonych w umowie pracodawca dokona zwrotu przekazanych refundacji wynagrodzeń, nagród wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne oraz należnych odsetek za bezrobotnych, których niedotrzymanie warunków umowy dotyczy, w terminie 14 dni od otrzymania wezwania do zapłaty. Stosownie zaś do treści § 8 ust. 1 cytowanego wyżej rozporządzenia (mającego zastosowanie w zakresie nieuregulowanym przez umowę), umowa o organizowanie prac interwencyjnych albo robót publicznych powinna zawierać zobowiązanie do zwrotu otrzymanej refundacji kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia udostępnienia środków (...), przy czym zwrot ten następuje w wysokości proporcjonalnej do okresu, w którym warunki umowy nie zostały spełnione (§ 14 ust. 2 rozporządzenia). Okres ten w przedmiotowej sprawie wynosi 10/24 miesięcy obowiązywania umowy (przez 10 miesięcy pozwany nie realizował w sposób prawidłowy określonych w niej warunków). W związku z tym, uwzględniając fakt, że pozwany nie kwestionował wysokości wypłaconych mu kwot refundacji ani dat ich wypłaty, należało przyjąć za Sądem Rejonowym, że zwrotowi podlegała refundacja w kwocie 4662,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia udostępnienia środków, w sposób przedstawiony przez stronę powodową.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 505¹⁰ § 2 kpc i art. 505¹³ § 2 kpc, oddalił apelację jako bezzasadną.